

retssikkerhed ikke varetages tilfredsstillende med de nugældende ankemuligheder.

Som noget nyt foreslås det, at lovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte offentligt ejede selskabers arkivalier efter en konkret vurdering af, om deres bevaring har en historisk værdi eller tjener til dokumentation af forhold af væsentlig betydning.

Fra konservativ side hilser vi det her tiltag velkommen, fordi der knytter sig en betydelig samfundsmæssig bevaringsinteresse til en række offentligt ejede selskabers arkivalier.

Vi er også tilfredse med, at man i Kulturministeriet har fulgt arbejdsgruppens anbefaling om, at det i den kommende lovrevision overvejes, hvordan arkivinstitutioner, der efter den gældende lovgivning ikke er offentlige arkiver, men som opfylder nogle bestemte standarder for bevaring, arkivbeskrivelser og formidling, kan modtage private arkivalier, som er omfattet af persondataloven.

Endelig finder vi det også fornuftigt og hensigtsmæssigt, at man i lovforslaget stræber efter at opnå størst mulig sammenhæng og lighed mellem de regler, der gælder for statens arkivalier, og dem, der gælder for kommunernes arkivalier. Formålet er at sikre den størst mulige åbenhed til offentlige arkivalier, uanset om de kommer fra den kommunale eller den statslige forvaltning.

Alt i alt mener vi, at regeringen med det her lovforslag har fundet en særdeles god balance mellem på den ene side behovet for beskyttelse af fortrolige oplysninger og hensynet til borgerne og på den anden side behovet for større åbenhed.

Det Konservative Folkeparti kan støtte forslaget.

Lene Garsdal (SF):

Da vores kulturpolitiske ordfører, hr. Ole Sohn, ikke kan være til stede, skal jeg her redegøre for SF's holdning til forslaget:

Kulturministeren har sagt, at den nye arkivlov vil sparke døren op til de offentlige arkiver. Det er en lige lovlig flot bemærkning. Forslaget indeholder rigtig nok flere fremskridt i retning af øget åbenhed, som SF længe har talt for, og det er glædeligt.

Vi mener imidlertid, at lovforslaget kunne og burde have forbedret mulighederne for tilgængelighed yderligere. Især anser vi det for en alvorlig svaghed, at lovforslaget ikke rummer væ-

sentlige skridt i retning af øget gennemsigtighed i myndighedernes behandling af ansøgninger om arkivadgang og forbedret retssikkerhed for brugerne.

KL 20.20

Det er et skridt i den rigtige retning, at der fastsættes en overgrænse på 60 år for fristforlængelser for statslige arkivalier med mulighed for at tage hensyn til en parts eller individuelle interesser, når der ansøges om adgang til ikke umiddelbart tilgængelige arkivalier.

Det er også godt, at tilgængelighedsfristen for offentlige myndigheders arkivalier nedsættes fra 30 til 20 år. Men det kan vise sig i praksis ikke at få nogen betydning, eftersom der i lovteksten står, at myndighederne kun skal tilstræbe at aflevere deres arkivalier til Statens Arkiver, inden de er 30 år gamle. Herved opstår en klar risiko for et afleveringsefterslæb på op til 10 år, hvilket i praksis vil kunne mindske værdien af den foreslåede fristnedsættelse. Afleveringsfristen skal selvfølgelig være identisk med tilgængelighedsfristen.

Nedsættelsen af 80-års-fristen for adgang til arkivalier indeholdende enkeltpersoners private og økonomiske forhold til 75 år er for lille. Den bør længere ned, således at det alene er enkeltoplysninger om enkeltpersoners private forhold, der bør omfattes af en længere tilgængelighedsfrist. Personoplysninger kan så, som man gør det f.eks. i USA og mange andre lande, maskeres eller overstreges ved forhåndsscreening af akterne.

Det er vigtigt, at der er maksimal åbenhed og gennemsigtighed i de politiske og samfundsmæssige beslutningsprocesser. Hvis statsmagtens repræsentanter forholder borgerne væsentlig viden, herunder om den nære fortid, er det ensbetydende med en forøgelse af statens magt på bekostning af borgernes magt og indflydelse. Gøres det besværligt for borgerne at kigge landets beslutningstagere og embedsmænd i kortene, mindskes muligheden for, at borgerne kan deltage kritisk og informeret i den offentlige debat og dermed udvikle og konsolidere de demokratiske processer.

Set i dette lys er det foreliggende forslag til en ny arkivlov alene et beskedent fremskridt i retning af den øgede åbenhed, hvilket må siges at være noget uliberalt. Da der er tale om en mindre forbedring, vil vi se positivt på forslaget, men vi vil under udvalgsarbejdet søge at sparke døren lidt mere op.